

→ De dilluns a divendres

Ridícul

JOSEP MARIA BEAL

És ridícul quedar fora de la final del Concurs d'Eurovisió? Jo diria que els que em semblen ridículs són els que van ser capaços d'enviar-hi, en representació d'Andorra, una cantant de fora

del país, amb una cançó cantada en un idioma que no és el nostre, volent-nos fer creure que, fent-ho així, podríem arribar a fer un bon paper. Que no saben com funciona aquest concurs? I el que no es pot qualificar de ridícula és la quantitat de diners que es van gastar en aquesta història sense gaire sentit!

Val la pena recordar que, al seu inici i durant uns anys, Eurovisió va agrupar molt bones cançons i, malgrat que ja passava una mica com ara –els països nòrdics ja es votaven entre ells–, les guanyadores eren mereixedores de l'èxit, però igualment moltes altres bones cançons participants es feien populars. S'ha de dir també que, durant anys, els jurats eren professionals de la música o de la comunicació i, per tant, entesos en la matèria. També cal recordar que, quasi sempre, els països hi presentaven cançons cantades en l'idioma propi i que, sovint, guanyaven països amb una arrelada tradició musical, o sigui, que ho feien amb bona música.

Després, de mica en mica, el festival va anar perdent categoria: l'augment de països –molts d'ells d'altres cultures–, les votacions populars –amb el que això representa de vulgarització i d'influències televisives–, la uniformitat –amb la utilització general de l'anglès– i els enormes interessos econòmics van anar degradant aquesta manifestació en què, a més, cada vegada es donava més importància el xou televisiu –vestuari, acompanyaments, balls, etc. Aquesta degradació progressiva ha dut el Festival d'Eurovisió a ser un festival on la qualitat de la cançó sembla tenir cada vegada menys interès i en què les circumstàncies geopolítiques s'han sumat a les influències alienes a la música que ja tenia abans. Ha esdevingut, així mateix, un festival on les votacions són ridículament previsibles i que, més que un concurs, sembla un programa de varietats on tot està programat.

Enguany, a sobre, alguns països han presentat actuacions que fregaven la mofa, tant pel festival com pels espectadors; peces que no es podrien considerar cançons i, per tant, no haurien de tenir cabuda dins una manifestació que, en principi, s'hauria de considerar seriosa i que s'anomena festival de la cançó. I el màxim exemple d'aquesta mena de burla ha estat la representació dels nostres veïns espanyols, més digna d'un festival de pallassos que d'un de cançons. Tothom és lliure de pensar el que vulgui i jo no diré pas que «allò» no pugui agradar a ningú, però el fet que els responsables ho presentin a un festival ja no sembla tan admissible. És clar que, quan hom s'assabenta que 10 milions d'espectadors han seguit l'emissió per televisió, un comença a entendre moltes coses; hauran acceptat de fer el ridícul, convençuts que la pròpia publicitat escandalosa d'aquella broma faria que hi hagués aquesta quantitat d'espectadors amb el que això representa d'ingressos per publicitat? No és pas impossible!

He de dir, però, que el que em va semblar més ridícul i penós va ser –amb tot el respecte pels que ho van votar seriosament– que un jurat representant Andorra davant els milions d'espectadors de tot el món donés a «allò» la màxima puntuació. En aquell moment vaig sentir vergonya nacional!

//opinio@mes.ad